

*A*clariments

Aclariments

Els documents d'uns altres que hem fet servir per l'elaboració d'aquests *Aclariment* són el següents: *Síntesis bíblica de propósitos, doctrina y prácticas de la Iglesia Cristiana Evangélica*, *Confesión de Fe de Westminster* i *Confesió de Fe de Londres de 1689*.

Primera edició: Cardedeu, Vallès Oriental, abril de 2004.

Primer: El matrimoni

1 El matrimoni ha de ser entre un home i una dona; no és lícit per a cap home tenir més d'una muller, ni per cap muller tenir més d'un marit alhora.¹

¹Gn 2:24; Ml 2:15; Mt 19:5-6.

2 El matrimoni va ser establert per a l'ajuda mútua entre marit i muller;² per multiplicar la descendència humana per generació legítima³ i per prevenir la impuresa.⁴

²Gn 2:18. ³Gn 1:28. ⁴1Co 7:2, 9.

3 És lícit per a tota persona casar-se a qui doni el seu consentiment voluntari;⁵ però, és deure dels cristians únicament casar-se en el Senyor.⁶ I per això els veritables creients no s'han de casar amb els incrèduls o idòlatres; ni poden, els pietosos, unir-se amb jou desparell, casant-se amb aquells que són perversos o que defensen heretgies.⁷

⁵He 13:4; 1Tm 4:3. ⁶1Co 7:39. ⁷Ne 13:25-27.

4 El matrimoni no s'ha de portar a terme dins dels graus de consaguinitat o afinitat prohibits a la Paraula de Déu,⁸ ni es poden legalitzar aquests matrimonis incestuosos per cap llei humana, ni pel consentiment de les parts, de manera que aquestes persones puguin viure juntes com a marit i muller.⁹

⁸Lv 18. ⁹Mc 6:18; 1Co 5:1.

5 L'adulteri és l'única causa de divorci que s'autoritza al Nou Testament.¹⁰

¹⁰Mt 5:32; 19:9.

Segon: El diumenge o dia del Senyor

Quan Déu va acabar l'obra de la Creació “va reposar de tota la seva obra que havia fet”, i “beneí el dia setè, i el santificà perquè en ell va reposar de tota la seva obra que havia creat i fet”.¹ Amb tot no trobem que Déu manés guardar el dissabte fins l'establiment de la Llei, ni que ningú ho fes.

Amb Moisès, el poble d'Israel va rebre el manament de guardar el dissabte com a dia de repòs i adoració especial.² Però ja el profeta Osees va profetitzar que Déu hi posaria fi.³

Jesús, amb la seva mort i resurrecció, va establir les bases d'una nova dispensació, la de la Gràcia, que quedà inaugurada el dia de la Pentecosta, quan l'Esperit Sant vingué sobre els creients en compliment a la promesa de Crist.⁴ Des d'aleshores els cristians van commemorar el primer dia de la setmana, tot i que no a la manera del dissabte de la Llei.⁵

Els primers cristians commemoraven el “primer dia de la setmana” la fi de l'obra de la redempció i la victòria de Crist sobre el pecat, ja que va ser el dia que Jesús va ressuscitar d'entre els morts i es va aparèixer als seus; en aquest dia es va produir el vessament de l'Esperit Sant, a la Pentecosta; també els primers cristians celebraven les seves reunions especials, i el Sopar del Senyor; Pau va donar instruccions per recollir les ofrenes en aquest dia; i l'apòstol Joan “en l'Esperit en el dia del Senyor”, o sigui, adorant Déu, va rebre la revelació que es troba en el llibre de l'Apocalipsi.⁶

¹Gn 2:2 i 3. ²Ex 16-23-30; 20:10-11; 31:12-17. ³Os 2:11. ⁴Ft 2 compareu 1:4-5. ⁵Col 2:14-17; Ga 4:9-10; He 4:4-13; Rm 14:5-8. ⁶Jn 20:19-26; Ft 2:1-4 compareu Lv 23:15-16; Ft 23:15-16; 1Co 16:2; Ap 1:10.

Terçer: Els dons i el moviment carismàtic

El do d'apòstol va ser donat únicament a un petit grup en el segle I i no ha estat transferit ni delegat a ningú. La seva vigència actual, ho és sols en el sentit que l'autoritat apostòlica ha quedat perpetuada en els seus ensenyaments, que es troben únicament en el Nou Testament. Els apòstols van posar el fonament de la fe, sana doctrina i pràctiques.

Els “Profetes”, juntament amb els Apòstols, originalment van donar la Revelació. Després i fins avui, els profetes es defineixen com predicadors i exhortadors (1Co 14:3).

Dons manifestats especialment en el segle I, per individus particulars.

Aquests dons són els anomenats “de senyals”: operació de miracles, llengües i sanitats. El Nou Testament revela que aquests dons portentosos van servir determinats propòsits, especialment en el temps històric de l'inici de l'Era Cristiana:

1 Les meravelles obrades pel Senyor en el seu ministeri terrenal, confirmaven la seva autoritat messiànica, els seus ensenyaments i missió redemptora, com el mateix Senyor ho va declarar.¹

¹Jn 14:11; Mt 11:20-24 compareu Jn 3:1-2.

2 Els dons de senyals manifestats pels deixebles i especialment pels apòstols, van servir al propòsit d'autenticar el seu testimoni com de Déu i no dels homes.²

Les “llengües” (parlar idiomes no coneguts prèviament), van ser “senyal per als infidels”, especialment per als jueus.³ Pau va permetre l'ús controlat i no emfàtic a Corint, sempre que hi hagués intèrpret.⁴ Quan l'Evangelí va ser predicat als gentils, les “llengües” van confirmar que la voluntat de Déu era que també ells fossin salvats, lliçó que als jueus els va costar d'aprendre.⁵

La raó principal d'aquestes manifestacions portentoses, fou perquè l'Evangelí contenia misteris de la Gràcia i de l'Església de Crist no revelats abans, essent necessari acreditar en forma sobrenatural el

missatge i els missatgers de la nova revelació.⁶ Però una vegada completada i registrada aquesta revelació en els escrits inspirats del Nou Testament, el fet observable és que l'Esperit Sant va cessar de manifestar aquests dons per individus particulars, perquè el seu especial disseny era complert.⁷ En el Cel sí es manifesta el do de llengües, d'una manera només allí coneguda.⁸

Les “sanitats”. És digne de notar que el do de “sanitat” no es va manifestar en certs moments que la malaltia de sants obrers semblava requerir-ho.⁹ A més, en l'Epístola de Jaume es donen noves instruccions respecte als malalts: devia cridar-se els ancians de l'Església per pregar per ells, i el Senyor els aixecaria (expressió aquesta que deixa al Senyor de fer-ho, segons la seva voluntat; no s'esmenten individus particulars que tinguessin o exercissin el *do* de sanitat.¹⁰

²Ft caps. 3 i 4; 2Co 12:12. ²Ft 2:1-13; 1Co 14:21-25. ⁴1Co 14:27-28. ⁵Ft 10:44-11:19; 15:8-12. ⁶Ef 3:1-12; Mt 11:24-29; He 2:1-4. ⁷1Co 13:8. ⁸2Co 12:1-4 compareu Ap 6:9 i 7:9-12. ⁹Fl 2:26, 27; 1Tm 5:23; 2Tm 4:20 compareu 2Co 12:7-10. ¹⁰Jm 5:13-16.

3 Els dons d'operacions de miracles seran manifestats altra vegada sobre la Terra, però durant “la Gran tribulació”, pels “dos testimonis” preparats per Déu a fi de profetitzar amb “senyals” al món pecador.¹¹ Això no té res a veure amb l'Església, que no estarà aleshores sobre la Terra i l'edificació de la qual s'opera en el temps present per mitjà de dons ben diferents.¹²

Conclusió: els “dons de senyals” serveixen a propòsits predeterminats, a través de servidors escollits, en moments determinats.¹³ Això no vol dir que han estat “retirats” per complet, perquè les obres divines i les sanitats succeïxen diàriament, però ho són en resposta a la pregària i/o per acció directa de l'Esperit, en qui els dons estan i es manifesten quan i en la manera que vol.

¹¹Ap 11:3-12. ¹²Ef 4:7-16. ¹³Jn 9:1-7.

¿Renovació carismàtica?

Les llengües, en la Pentecosta, van ser idiomes reals i corrents, parlats sense conèixer-los prèviament, i van servir per contar les meravelles de Déu als estrangers presents.¹⁴ En lloc d'això, i dit amb tot respecte per les persones, les així anomenades “llengües” que es donen en

predicadors “carismàtics”, són en general únicament interjeccions que ningú entén, incorporades dintre i al final d’una frase. Per tant, no poden ser estimades com la “restauració del do de llengües”.

Aquestes experiències acostumen a produir-se per persistent pressió psicològica d’ensenyaments erronis tals com: “si no hi ha llengües no tens l’Esperit”, o “les llengües mostren el baptisme de l’Esperit”. En altres casos, sorgeixen del desmesurat desig de “noves experiències” per “nous baptismes” espirituals. Altres vegades, solen ser el producte de la gran tensió que s’experimenta en reunions massives on hi ha poca pregària però moltes apel·lacions emocionals. Si de cas “tradueix” algun “intèrpret” i aquest ofereix alguna paraula correcta, el que diu és tan elemental i fàcil de trobar en la Bíblia i dir-ho en llenguatge corrent, que resulta infantil pensar que calguin dons miraculosos per saber-ho. Referent a les “revelacions”, quedi clar que tota “revelació” més enllà del que ja tenim en les Escripures o que les contradiguin, és falsa.¹⁵

Les sanitats. Aquí, la sana doctrina imposa prevenir que: fer ostentació de poder i autoritat i encara exaltar-se com petits “déus” (com ho fan certs “carismàtics”) és totalment antibíblic. A més, la publicitat que de si mateix fa el “guaridor” juntament amb l’augment psicoemocional produït pels cants, clam, aplaudiments, danses i missatges, que enfervoreix tant el guaridor com els malalts, fan que si alguna sanitat es proclama, ens hauriem de preguntar: de quina font prové el “poder”? Perquè els mètodes antibíblics no produeixen fruit bíblic.¹⁶ En casos extrems, poden ser obrers de maldat, la fi dels quals serà la perdició, mentre van obrant aparents “miracles” en el nom de Crist.¹⁷

L’Ecumenisme carismàtic. Finalment, aquests “moviments” practiquen un actiu ecumenisme (ja que aquests “experiències” es donen en molt contràries agrupacions religioses: certs evangèlics, juntament amb “modernistes” o liberals i romanistes, etc.), la qual cosa promou el “jou desigual” entre fidels i infidels (encara que ells s’autogratifiquin dient que són de “diferents denominacions cristianes”); “jou desigual”, del qual la Paraula mana apartar-nos-en.¹⁸ Aquest “ecumenisme carismàtic”, n’hi hauria d’haver prou per alertar a sincers germans que es troben embolicats en aquestes coses.

Errors Doctrinals: Afirmar que la malaltia no ha de ser dins del cos del creient, sense veure que aquella pot encara manifestar-se en nosaltres,¹⁹ fins que tinguem el cos nou de la resurrecció.²⁰ Creure que el “baptisme de l’Esperit” és una experiència que requereix parlar en llengües, sense entendre que aquest baptisme succeeix al renéixer, i no té res a veure amb les llengües.²¹ Parlar de “guia” i “revelacions” de l’Esperit, sense parar esment si estan en conformitat o no amb les Escriptures.²² Fer promoció d’un mateix egocèntricament, en contra de clars advertiments bíblics.²³ Utilitzar mètodes no bíblics en l’obra del Senyor és un pragmatisme cec espiritualment.²⁴

Conclusió: Les experiències, mètodes i creences anteriors i d’altres de semblants, no s’ajusten a les Escriptures. Tot això no és bíblic i no té res a veure amb una autèntica “restauració dels dons de senyals”.

¹⁴Ft 2:1-11. ¹⁵1Co 4:16. ¹⁶Is 8:20; Ps 138:6; 1Pe 5:5-6. ¹⁷Mt 7:21-23; 2Co 11:13-15. ¹⁸2Co 6:14-7:1; Ef 5:16-17. ¹⁹2Tm 4:20b. ²⁰Rm 8:23-25; Fl 3:20, 21. ²¹1Co 12:13. ²²Ez 13:1-3; 1Te 2:13. ²³2Co 10:12, 18; Lc 9:23; Ga 2:20. ²⁴1Co 2:12, 13.

Quart: La música en el culte

La música a la Bíblia sempre es troba relacionada amb el cant congregacional, no trobem en lloc cap referència a allò que anomenaríem “música instrumental” en les seves pàgines. Sempre que es parla d’instruments musicals en relació al culte a Déu, es presenten com un ajut al cant congregacional. És més, al Nou Testament no trobem cap referència a la música instrumental en relació a les activitats cúlriques que duïen a terme els cristians primitius, l’èmfasi estava en el cant congregacional.

La música en les Esglésies del període apostòlic

No trobem referència a la música instrumental al Nou Testament, pel que fa a les reunions cristianes del temps apostòlic. Tampoc trobem cap persona, o grup de persones, encarregada de les parts musicals del culte. Sovint s’ha donat poca importància a aquest fet, fins al punt d’ignorar-lo, però és important, ja que els primers cristians venien del judaisme i, tot i això, no van incorporar aquells elements que eren propis del culte al Temple a les reunions cristianes.

El “cantar”

Les referències a la música que trobem en el Nou Testament, en relació a l’Església apostòlica, parlen de “cantar”. Són tres els verbs que presenten aquest fet:

- (1) El mot grec *ado*, que és el terme genèric per **cantar**. Es fa servir, en relació a les reunions de les esglésies, com una manera d’adreçar-se els uns als altres per edificació, instrucció i exhortació; així com un mitjà d’adreçar-se a Déu comunitàriament (Ef 5:19; Col 3:16).
- (2) El mot grec *psallo*, que és el terme per referir-se a **celebrar** per mitjà del cant. Es fa servir per descriure la manera d’adreçar-se a Déu personalment i comunitàriament (Jm 5:13; 1Co 14:15; Ef 5:19).
- (3) El mot grec *himneo*, que és un terme que té un ús específic, per parlar del Gran Hal·lel, que incloïa el cant dels Psalms

113 a 116 i 136 (Mt 26:30; Mc 14:26); i un altre de més ampli, com quan es fa servir per descriure el que feien Pau i Siles a la presó de Filip: “cantaven himnes” a Déu (Ft 16:25 comp. He 2:12, “cantar lloances”).

Les accions recollides per aquests tres verbs: cantar, celebrar i cantar himnes/lloances, es concreten, en les pàgines del Nou Testament, en tres mots, que són:

- (1) Psalms. Aquest mot fa referència a un gènere poètic-musical concret, que té la seva màxima expressió al Llibre dels Psalms. La majoria de vegades que trobem aquesta paraula grega al Nou Testament fa referència al Llibre del Psalms o d'una part de l'Antic Testament que inclou aquest llibre juntament amb uns altres (Lc 20:42; 24:44; Ft 1:20; 13:33, i segurament 1Co 14:26). Les altres dos vegades, aquesta paraula fa referència a un aspecte de la participació del creient en la reunió, associat a altres tipus de càntics, tot i que també podria indicar el cant congregacional dels Psalms de l'Antic Testament per part dels primers cristians en les seves reunions (Ef 5:19; Col 3:16; i pot ser 1Co 14:26).
- (2) Himnes. El mot indica un cant de lloança, i el trobem únicament acompanyant als mots “Psalms” i “Càntics espirituals”.
- (3) Càntics. Aquest és un mot que sempre el trobem acompanyant d'un determinant en les pàgines del Nou Testament. Quan es parla dels càntics de les reunions dels primer cristians, l'adjectiu és “espirituals”. Quan es parla dels càntics que es canten al cel, els determinants són “nou” (Ap 5:9; 14:3), de Moisès (Ap 15:3) i de l'Anyell (Ap 15:3). Els exemples que trobem al llibre de l'Apocalipsi sempre són composicions curtes, tot i que la referència al “Càntic de Moisès” ens porta a una composició llarga que va realitzar Moisès.

“Aquesta lloança pot expressar-se en el culte amb paraules dites o cantades, com resulta dels textos del Nou Testament. Els primers cristians havien de parlar (laléo) entre ells, cantar (adó) i salmodiar (psalló) en els seus cors amb psalms, himnes i càntics espirituals (Ef

5:19). Com “psalló” pot també traduir-se per ‘tocar copejant les cordes’, alguns pensen que l’apòstol tenia en ment l’acompanyament de cants amb un instrument de corda. Aquest seria, en conclusió, l’únic passatge i l’únic terme que al Nou Testament deixaria entre veure que els primers cristians van utilitzar la música instrumental. Però el context sembla més aviat indicar que es tracta de lloar al Senyor fent sonar les cordes del cor, doncs diu literalment: cantant i psalmodiant en el vostre cor (igual que a Col 3:16). Però, ja que és de l’abundància del cor que parla la boca (Mt 12:34), aquesta lloança pot evidentment expressar-se verbalment, és a dir, en veu alta o pel cant. Jesús va cantar himnes amb els seus deixebles poc abans de ser pres (Mt 26:30). Pau i Siles cantaven himnes a Déu (himneó= cantar un himne o un psalm, cantar lloança) a la presó (Ft 16:25), perquè els seus cors estaven plens. Amb David, citat per l’autor d’Hebreus, nosaltres podem dir: ‘Enmig de l’assemblea et cantaré lloances’ -himneó- (Psl 22:22; He 2:12), sense lliurar-nos a cap mena de turbulència exacerbant sostinguda per aquelles maneres rítmiques que, en els nostres dies, ocupen una part important de molts cultes en detriment de la Paraula predicada. Ressenyarem de passada que Calví, Wesley i Spurgeon van estar en contra de la utilització d’instruments musicals en el culte. Però allí on no hi ha res formalment prescrit o qüestionat, regna una certa llibertat o espontaneïtat, limitada per la correcció, l’ordre, la sobrietat i el discerniment espiritual dels fills de Déu respectuosos de les Escripures” (Jean Hoffman, *Hay alabanza y “alabanza”. Reflexión bíblica sobre un tema candente*).

Taula de continguts

Aclariments	2
Primer: El matrimoni	4
Segon: El diumenge o dia del Senyor	5
Tercer: Els dons i el moviment carismàtic	6
Quart: La música en el culte	10

Església Cristiana Bíblica (casa pastoral)

Sant Ramon, 7   08440 Cardedeu

Telèfon: 938.418.792

Correu electrònic: ecb.esglesia@wanadoo.es

<http://espanol.geocities/esglesiacristianabiblica>